

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

KÉP-VERS

Érd, 2015

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

Sorozatszerkesztő:
Habos László

Szöveggondozás - lektorálás
Daróci Lajosné

ISSN: 2063-7039

Nyomda: Progresso Print Kft.

Kiadja a POLY-ART ALAPÍTVÁNY

Előszó a Kép-Vers című tematikus kötethez

A Poly-Art Alapítvány két alintézménye (az IRKA és a KÉK) között mindig is szoros kapcsolat volt. Ha az irodalombarátok meghirdettek valami pályázatot, a képzőművészek díjakat (festmények, kerámiák, szobrok formájában) ajánlottak fel – önzetlenül.

E kötet alapötlete úgy született, hogy az IRKA harmadik születésnapjára három képzőművész három-három alkotással jelentkezett (minden a háromról szólt). Ezekre írtak az IRKA-tagok jelíges verseket, melyeket az érintett művészek értékelték, rangsoroltak, majd díjaztak.

Az első körnek akkora sikere lett, hogy rögtön meg kellett ismételnünk.

A negyedik évfordulón még nagyobb kedvvel vettek részt mindkét oldalon.

Ennek válogatását tartod a kezében, kedves Olvasó!

Kérdések pedig folyton vannak.

Mennyire fejeződik ki a szó művészetével a kép keltette érzelem, gondolat?

Jól választott-e a képzőművész, vagy más alkotás talá-
lóbb lenne?

Ki mondta, hogy nem szubjektív a megítélés?

Érd, 2015.

Daróci Lajosné
az IRKA-klub vezetője

Bálint Imre

Istent dicsérni,

Szívem fohása,

Találkozás

c. festményeihez írt pályaművek közül
a festőművész

Novákovicsné Tóth Ica:

Szívem fohása c. versét díjazta

Habos László

Istent dicsérni

szeretném
miként a napraforgó
a felhőtlen égre tekintve
szeretném
megvallott hittel...

szeretném
mint a szabad sas
szárnyalva a magasban
szeretném
vétkeimet megvallva...

szeretném
mint a tücsök
a szélfúttá fűben zenélve
szeretném
szívem énekével...

szeretném
mint árva virág
a kopár kőszirten virulva
szeretném
föld porába leborulva
az Istent dicsérni

Kreischer Nelly

Istent dicsérni

(haiku)

Dicsérjük Istent!
Angyalok kara zengi:
Ó, halleluja!

Temesi Éva

Istent dicsérni

Jó volna Istent dicsérni,
De nekem kérni kell, kérni!
S imádkozni gyerekként újra,
Hátha megadja, hátha elhozza.
Volna mit kérnem, jaj, sokat,
A sors megint meglátogat.
S hiába kérem, ne őt, engem,
Hogy cseréljünk, mit kell tennem?
Értem már nem volna kár,
annyi évet megéltem már.
Annyi boldogság és öröm –
mindet, mindet köszönöm!
Isten, segíts, hogy így legyen,
És Tiéd minden dicséretem.

Habos László

Szívem fohásza

harangszó hívott
hajnali rorátéra
s ropogott a hó
óriásléptem alatt
s ismerősként fogadott
a templomi homály
a hideg márványoltár
és a tömjénszagú csend
mely azonnal kérdezett
s fáradt lelkem
felelni volt kénytelen
felfedni szégyenem
letenni bűnnek súlyát
a hófehér oltárra
hogy törjön könnyű porrá
a nehéz csendben
s míg pislákol gyertyafény
mennyezetre festett szentek
visszhangozták
a szent megbocsátásnak
halkuló sóhaját
én elmotyogtam
megtisztult szívemnek
őszinte fohászát

Kreischer Nelly

Szívem fohásza
(haiku)

Uram! Imára
kulcsolva nyújtom kezem.
Szívem fohásza.

Novákoviczné Tóth Ica

Szívem fohásza

Nézem a képet, mely meghatott.
Fejemben cikáznak a gondolatok.
Tobzódnak varázslatos színek,
s érzem, lelkem fájdalomvihara ez.

Háborgó lelkem: tornádótombolás,
dühöngő, süvítő, forgószélzúgás,
sikong jajszavam, száll sóhajom,
s egyé forr benne öröm és fájdalom.

Érzéseim kavargó, kusza serege
az alázat szárnyán tör ég fele.
Szemem a messzi távolokba néz,
hol egybemosódik föld s az ég.

Kezemet imára kulcsolom,
s magamban halkan mormolom,
szívemben csituljon a fájdalom,
és békességért imádkozom.

Zaklatott lelkem enyhet hol talál?
Hol leli vissza üdvét, hol nyugalmát?
De lassan csitul a vihar, elül a szél,
érezem, szívem fohásza célba ért.

Lelkemet elringatom az ég tengerén,
honnán csak hull, csak hull rá a fény,
halkul sikolyom, enyhül a fájdalom,
mert szívem fohásza meghallgattatott.

Habos László

Találkozás

hívtál
de rohanó életemben a dübörgő zajok
elnyomták a hívó hangod
tükörképem
nézem de nem ismerek magamra
keresek régen kimondott szavakat
csend van
rohanásom megállítom egy percre
s felnézek a falon függő keresztre
s levetem
harcaimtól megtépázott álarcom
tudod s tudom még a fiad vagyok
s kérem
atyám vétkeim ne tartsd számon
csak add a szent megbocsátásod
hogyan lássam
tisztá arcod a végtelen fényben
s hogy megőriztem-e tükörképéd

Kreischer Nelly

Találkozás

Az új feladatával Földre érkezett
ártatlan lélek, csöpp testben kap helyet.
Ez a találkozás egymásba olvadás.
Egy csodás megmagyarázhatatlan varázs.
Ezután már együtt egyként mennek tovább
örök kötésben egész életen át.

Az út göröngyös, bűnös és kegyetlen.
Káoszon áthatolni s szennytengeren!
Ha botlik test, a lélek utat mutat,
segít, újra elérhessék az Urat,
folytassák útjukat együtt, tovább.
Szakíthatatlanul egész életen át.

Tarnócziné Barabás Irén

Találkozás

Árnyadó fák lombja felett
ránk borult az alkonyat,
felragyogó csillagfényben
megsimítom arcodat.

Kezed kezembe simul,
ajkad ívén lágy mosoly.
Szemed tükrében én vagyok,
s leszek mindig fogoly.

Évek során mi várhat ránk,
még nem tudom, és nem tudod,
maradjunk meg így egymásnak
egyszerűen – boldogok.

Ilka Gábor

A bátrak,

A hetedik,

Égi tánc

c. miniatűr szobraihoz írt pályaművek közül
a szobrászművész

Kreischer Nelly:

Hetedik c. versét díjazta

Habos László

A bátrak

először még tétova
bátortalan kimért
és lassú
majd egyre megfontoltabb
gyorsuló
már-már óriási
néha kissé kacér
és olykor vakmerő
lépéssel haladunk
a kifeszített kötélén
hogy mikor fent
s mikor lent
talán ma mindegy
mert aggódó tekintettel
figyeli minden
lépésünk az Isten

Kreischer Nelly

A bátrak (tanka)

Egyensúlyozni
földön, légben bátor tett.
Ha elvétenék,
a botlás mértéke más.
Elesés vagy zuhanás.

Temesi Éva

A bátrak

Ki így bátor, ki úgy,
de el kell kezdeni,
vagy magas kötélén,
vagy csak úgy kell tenni,
mintha tényleg bátor
lenne az utánzó.
Valahonnan nézve
Nem oly megalázó.

Tarnócziné Barabás Irén

A bátrak

A biztonság szürkesége
adhat-e örömet,
a magasság mámorától
nem szédül a fejed?
Tudsz-e hibát elkövetni,
ha nem dobsz el követ?
Van-e merszed átsétálni
más emberek felett?
Születik-e valami új,
ha meghúzod magad,
fel sem nézel félelmedben,
amíg a más halad.
Üres lenne ez a világ,
ha nem lennének bátrak,
velük lesz teljes életünk.
És a többi (?)
Várhat!

Habos László

A hetedik

egy voltam köztetek
együtt indultam veletek
egy volt a célunk
egy reménnyel egy az utunk
oda
ahol nincs első s nincs utolsó
ahol nincs vér és nincs koporsó
ahol mindenki egyenlő
ahol nem ér véget a menyegző
de
mivel a sorban a hetedik én vagyok
hát úttalan útra szárnyalok
a célba megérkezni én is akarok
de miként a fehér sas – szabadon

Kreischer Nelly

A hetedik

A rettentő mélység peremén,
árva sziklaorom magasán,
elszánt leányka állt tétován,
félve nézett le, halni készült.

Költöző lúdcsapat húzott délre.
Most cseréltek másik vezérre.
Fáradtan került a sorvégre,
hetediknek. Pihenni kéne.

Ő látta meg a lépő lánykát.
Karmaival vállát elérte, s
emelte vissza, élet-létbe.
Repült vele napfényes égbe.

Szabó Aida

Szárnyuhogás

(Ilka Gábor: Hetedik miniszobra
és J. C. Andersen: A vadhattyúk
/Rab Zsuzsa fordítása/ nyomán, szabadon)

Menny beborul, vihar tódul,
föld felhördül, ég megdördül,
mennykő csapdos, pokol nyílik,
gonosz bújik, erdő hajlik.
Fergetegben, sötétségben
szélesebesen seprűn nyargal,
lelke úzi, bosszú hajtja.

Varázst kerít, álmot terít,
kis királyfik nem is sejtik,
testet igéz, nem lesz vitéz!

Sújt dús átok, hulló zápor,
röppen gúnya, hattyú maszkja,
karcsú nyakát nyújtogatja.
Kezét, lábát tollak fedik,
ezen búbjár már nem segít!
suhog, suhog hattyúszárnya,
bú, könny, bánat zúzza ágat.

Útra kelnek egy csapatban,
túl határon, ólom-árnyon,
együtt szállnak égi-ágon.
Suhog ékben hattyúk szárnya,
égekjében felhő hasad,
cserél a nép fáradt vezért,
zörren a nád, rózsalevél.

Bágyadt napok őszt idéznek,
Nap míg égen, hattyúképben,
leszáll a Nap, emberarcban.

Bolyong húguk tengerszélén,
csöpp kis árva barlang mélyén.
Üzenő jel fátyoltájon,
tündér libben, csipkés álom.

Testvérszíve vágyat zenél,
csalán sebzi apró kezét.
Ingeket sző éjjel, nappal,
ajka szegét szó nem hagyja.

Harsanó kürt, lódobogás,
inaló vad, kopófohász.
Királynnyeregben a leány.
Ámor nyila sebezte meg.

Menyegzőnek napja jő el,
ajka szegét szó nem hagyja,
csak szó, csak szó éjjel-nappal.

Fogy a csalán, él még varázs,
temetőben nő a csalán.

Éj leplében suttyan kuvik,
Hold virágzik, hol meg búvik.
Árny lopózik, himbál az ág,
boszorkányok szeme parázs.
Szó, vád koppan, fülben bogár.
Pap képében ármány setteng,
bú, könny, bánat ágat reccsent.

Tömlöcben és vesztőhelyen
ingeket szó éjjel, nappal,
ajka szegét szó nem hagyja,
csalán sebzi apró kezét.
Hóhér buzgón tüzet lobbant,
ujjong a nép, zötyög szekér.

Égkékjében szárnyzuhogás,
hattyúk szállnak, ereszkednek,

lengő remény táncol ágon.
Csalánrostból páncélingek
szállnak, szállnak légnek ölén.
Tör a varázs, nyelv megered,
hullnak tollak, hullnak pihék.

Temesi Éva

A hetedik

Én mindig a hetedik vagyok.
Nem állok be a sorba, visszafordulok.
Repülhetnék a többiekkel úgy, mint más,
de nem tudok, ez olyan visszás.

Az egyéniség nem áll be a sorba.
Akkor se, ha sose kerül sorra,
vállalja a veszélyt, egyedülletet,
úgy érzi, a bátor sose félhet.

Bár könnyebb volna együtt, mint repülni egyedül.
Az út során a sorsa úgysis eldül.
De legalább nem volt olyan, mint más.
Számára már ez a tény is áldás.

Kaposi Eszter

Alas Poor Nupraptor,

Azimuth,

Infected

c. festményeihez írt pályaművek közül
a festőművész

Kreischer Nelly:

Alas Poor Nupraptor c. versét díjazta

Habos László

Alas Poor Nupraptor

a véres kard
hirdeti hősnek erejét
védteleneknek
erős karja menedék

jók és rosszak
halálos csatája
győzedelmes ünnepe
a fekete halálnak

s vajon a jók
meddig maradnak még jók
s a hős győztesek
meddig maradnak szabadok

Kreischer Nelly

Alas Poor Nupraptor
(haiku)

Szegény Nupraptor!
Tán ismertem is, vagy nem?
Helyreáll a rend?

Habos László

Azimuth

tán a vágnak
várandós asszonya
szülte a világra
a legyőzhetetlenek
remélt gyermekeket

s hogy betöltse sorsát
az ifjú napestig
kielégítve vérszomját
halomra öl ellent
s éjjel ül győzedelmet

s az értelmetlen
véres harcoknak
addig nem lesz vége
amíg ünnepli a nép
legyőzhetetlenek
remélt hősét

Kreischer Nelly

Azimuth (haiku)

A prófécia-
teljesülés közeleg
új világodba.

Temesi Éva

Azimuth

Fantasztikus irodalom
Felgyújtja a képzeletet,
Így még azt a rideg űrt is
gondolatban átszelheted.
Mióta az ember repül,
elhagyván az anyabolygót,
határa nincs képzeletnek,
benépesít minden bolygót.
Hősöket teremtve nekünk,
gonoszt, rosszat és talán jót.
Van, aki csak elképzeli,
és van, aki lerajzolja.
Csodálatos képet látok,
olyan, mintha igaz volna.

Habos László

Infected

hogy fáj bennem
mélyen
valami ősrégi
ismerősnek vélt titok
valami égi
amely
szabadnak hitt lelkem
égeti
valami
amivel megfertőzött
a Teremtő
valami
láthatatlan erő
amely az égen tartja
a fénylő csillagot
amely
megsebzi szívemet
ha bűnös vagyok
amely
néha megsimogat
széppel jóval
és élteti a reményt
hogy van esély
s van értelme
porszemnyi létemnek

Kreischer Nelly

Infected

Vérbolygó vértestén vérszívó lények élnek.
Bolygójuk vérét isszák, s egyre fogy az étek.
Kiszáradt vértócsákból vérport sodor a szél.

A lények éhen pusztulnak, létük véget ér.
Vérköd felhőbe gyilkos vérnap sugara szánt.

Vértetemeket bomlaszt vérszínű Napsugár,
vértrágyává lesznek, csak véreső jönne már!

Újra táplálja vér folyó vérbolygó testét.

Vérszél fújja szerte a hím-nős vérlemezkét.

A körforgás örök. Vérelet, vérhalál.

Kozmosz vándora, eltévedt üstökös csóva,
mikor vérbolygó közelébe ér lassulva,
vérszél belecsempész gyilkos örökítő anyagot,
mely új táptalajra vár. Fertőz Univerzumot.
Akklimatizálódik. Elpusztíthatatlan ma már!

Temesi Éva

Infected

Valaki megfertőzte a földet,
És eltörölt minden zöldet.
Vagy ez az én agyam vörös szövete,
Vajon milyen kórokozó győzte le?

Ács József Ferenc

A Parlament előtt – 1956. október,

Havas téli táj – Kanada,

Kopjafák – Szatmárcseke

c. festményeihez írt pályaművek közül
a festőművész

Habos László

Ötvenhat volt és október c. versét díjazta

Habos László

Ötvenhat volt és október

ötvenhat volt és október
s megtelt a tér
vággyal
s tenni akarással
és lengett
lengett a lyukas zászló
szabadság szele fújt
fegyverek ropogtak
szállt sikoly sóhaj
s vér áztatta a földet
az istenadta anyaföldet
hol megszülettek
akikbe apáik reményt
vetettek
ötvenhat volt és október
s romokban állt a tér
gyásszal
s vad káromkodással
és lengett
lengett a véres zászló
szabadság szele fújt
fegyverek ropogtak
szállt ima sóhaj
s elhagyni indultak földet

az istenadta anyaföldet
hol megszülettek
akikbe apáik reményt
vetettek
ötvenhat volt és október

Kreischer Nelly

A Parlament előtt – 1956. október

Húszévesen vérzivatarban
védi az ország parlamentjét.
Hévvvel emel, tart lyukas zászlót,
védi a hitt, nemes eszmét,
védi álmodott szabadságát!
Hisz győzelmet, áldozná magát.

Hangja túlharsog dübörgő,
gyilkos tankok zúgásán is,
nem sejtí, zászlója holnap már
tépetten, saját vérében ázik.

Lőtt sebéből felgyógyult keze
negyven év után ecsetet fogott.
Így emlékezik múltra, ifjúságra,
bár hite már réges-régen halott.

Temesi Éva

A Parlament előtt – 1956. október

Én is ott voltam, ott, a Téren,
Az összetartozás melegében,
Véletlenül, angolra mentem,
és ott álltam én is a tömegben.
És felgyulladtak a Szabad Népek,
Fáklyái világítottak a térnek.
A tömeg harsogva követelte
Nagy Imrét és a csillagot le.
Ha azt az érzést át tudnám adni,
mert nem akarom soha tagadni,
ami akkor közöttünk áradt,
okulásul a nagyvilágnak.
Akkor egyszer úgy borult ránk az
Összetartozás nagy csodája.
Tér szélén álltam, házak tövében,
Sok ezer ember egyet akaró körében.
Egy teherautó érkezett,
csikorogva fékezett:
a rádiónál lőnek a tömegre,
lőnek a tüntető emberekre,
férfiak ugráltak fel a platóra,
mentek vigyázni a rádióra.
Egyedül voltam, hazaindultam gyalog,
mert nem jártak a villamosok.
A rádióból hangzottak a lövések!
Elkezdődött!!!

Fazekas Major Gizella

Havas téli táj – Kanada

(Akár a Británia öble is lehetne
az Ottawa folyón)

Láttam ezt az öblöt
napsugaras fényben,
naplementében.

Sokszor megcsodáltam,
párommal, fiammal,
az öböl tükrében.

De láttam zord időben,
dühösen tombolva,
havas, jeges télben.

Zilálva, hánykódva,
mord, szeles időben,
versenyben a széllel.

Máskor meg ragyogó,
gyönyörű szépségben,
párommal hűségben.

Habos László

Zord téli táj

zord téli táj
félelmes csendjébe
titkokat rejt
a lomha idő
s színeit a szivárványnak
hagyja
elveszni a hótakaró fehérjében

zord téli táj
fagyos csendjébe
emléket rejt
a lomha idő
s színes emlékképeit
hagyja
felolvadni a felkelő Nap fényében

zord téli táj
elhaló csendjébe
vágyat rejt
a lomha idő
s a kiszínezett úton
hagyja
lépkedni lelkem a végtelenségbe

Kreischer Nelly

Havas téli táj – Kanada

Olyan e tájkép, mint gyermekkoromban
Szerencsen, tavaszi hóolvadáskor
a kertünk mögött kezdődő mező volt.
Hosszan nézem, s már olyan, mint Érden,
barackoskert helye az utcavégen
manapság, egy korai hóesésben.

A száradt fűcsomóhantok neked
kanadai téli tájat jelentenek.
A hómező messzi országban hullott havat,
ami máshogy fehér, mint máshogy szürke a
halott tarló kanadai hófoltok alatt,
s máshogy barnállnak csupasz torzótövek,
havazott vakondtúrás hantjaira dőlve.
Festménynek örökítve hazai táj képe maradt.

Habos László

Kopjafák éneke

temető csendje
szól rá
lázadó lelkemre
igazságért
kiáltó hitem
fegyverét
ma tegyem le
s nézzek
tisztá szabad lélekkel
s lássak
hegyre vezető utat
és hallgassam
a kopjafák énekét
és megértsem
a múlt múlhatatlan értékét
és öltsem fel
a hősöknek vértjét
és menjek
menjek a hegyre fel

Kreischer Nelly

Kopjafák

(waka)

Csónakos fejfák
Szatmárcsekén, ős-ugor
temetkezések
emlékei lennének?
Inspiráló kopjafák!

Novákovicsné Tóth Ica

Kopjafák – Szatmárcseke

Régi temetőkert,
kopjafák sora,
merengve nézi őket
a templom öreg tornya.

Csillagos, holdas éjen,
mikor útra kél a szél,
láthatatlan ujjával,
mint hárfa húrjain zenél.

Regét mond azokról,
kiknek teste itt pihen,
s arról, hogy kereszték helyett
miért kopjafák díszlenek.

Ember ezt meg nem érti,
a titok titok marad,
hogy szeles éjszakákon
a füvek zöld hullámain,
mint csónakok miért ringanak.

Tarnócziné Barabás Irén

A fény születése,

Styx – A nemlét határán,

Téli erdő

c. festményeihez írt pályaművek közül
a festőművész

Habos László

Téli erdő c. versét díjazta

Fazekas Major Gizella

A fény születése

Fény születik akkor,
ha majd béke lesz.
De sokan kell küzdenünk azért,
hogy ez meglegyen.

Feltör a mélyből a fény,
indul, világít magasra!
De a rossz, a bűn
mindig kísérti, visszahúzza.

Ezt kell legyőzzük,
a kísértést végre!
Csak a fényt védjük
Isten dicsőségére!

Habos László

A fény születése

még nem volt hajnal
csak remény
még nem volt szabadság
csak vágy
még nem volt ölelés
csak szeretet
és az első csók
a véres szülőágyon
és a csókba
rejtett isteni szikra
és csillogó könnycsepp
és öröm
az anyai mosolyban
és az első nap
az első esély
és én csak sírtam
s parányi lelkemben
fény született
s körülöttem mindenki örvendett
és én csak sírtam

Kreischer Nelly

A fény születése

Tudományosan:
a fény látható sugárzás.
Légüres térben is terjedő
elektromágneses hullám szűk spektruma.

Nekem a fény csoda,
Akár hullám, akár korpuszkula.
A fény a földi életerő maga!

Átvitt értelemben: még annyi más.
Lélek ébredése, feltámadás
és tisztaság, megújulás.

A fény születése lelkünkben misztikum.
A belső világosság kiteljesedés-formája.
Szépség, jóság, szeretet harmóniája.

Ősi népeknél a téli napforduló ideje.
Keresztényeknél Karácsony, a szeretet,
a fény ünnepe.
Jézus Krisztus megszületése.
A fény csoda, a fény a szeretet maga!

Lovrics Rebeka

A fény születése avagy A sötétségnek

Nézd, hogy a ficánkoló fény,
az a pajkos égi tünemény,
a boldogságot árasztó, szerény,
mégis kemény,
izzó testű lény
aranyhajszájai miként söprik végig
a föld porát,
ha te gyűrött hálóruhád
a felhők közé veted.

Hallgasd, hogyan hasítja az eget
félelemmel átítatott sikítása,
hiszen nem tudhatja,
lesz-e energiája
reggel, hogy legyőzzön téged.
És ha adódik,
rögvest retteg új erődtől,
mely ismét támadni fog.
Lába hajlik majd, és eléd térdel,
esdekelvén, ne végleg tipord el.

Ízleld gyöngyöződő verítékét,
mikor terítékként
asztalodra fekteted
elhalványodott testét,
és menten bekebelezed.
Használd fogpiszkálónak
lerágott csontjait,
de közben hörögj,
rémisztően röhögj,
mint a zivatar,
ha összefog a széllal,
és őrző zengésével
háborgatja a meghitt nyarat.

Szagold szúrós szagát,
ha látja a szürkület bukdácsolását,
mikor a tó felett
hullámtáncot járó,
utolsó ékességét ellopó,
jojó-effektustól szenvedő Hold
önmagában gyönyörködik.
Szippantsd szaglószervedbe
hanyatló haragja hevét,
mely rángó ökle végső lendületével
eltorzítja tolvaja tükörképét,
majd rázuhanva
magával ránt mindent,
ami nem érti más füttyszavát:
az összes árnyékszolgát.

Tapintsd ki pulzáló pulzusát,
amikor agonizáló teste még érzi,
mily ocsmány pókot dobtál rá,
 hogy az nyálából
 elszívja a lét
 utolsó leheletét.
Ragadd meg álmát,
és legyen csak tiéd,
 hogy a sötét feszengés
 hadd lélegeztesse még.

De készülj, mert ez csak múló állapot,
 hiszen ha észleled haldoklást
 ordító hajnalod,
 ő újra, azonnal felragyog,
 és gyengülő életfolyamatod
már nem láthatja a porban a hajzuhatagot,
 nem hallhatja az iszony-hangot,
 nem ízelelheti az izzadtságot,
 nem szagolhatja a nyugtalanságot,
 nem tapinthatja a pulzusszámot,
 és nem marad másod:
 csak a fényes rémálmod.

Habos László

**Styx –
a nagy folyó hullámain**

ha majd alkonyodik
s belefárad lelkem
e különös táncba
csónakomat
Styx
a nagy folyó
sodorja el magával
s lágy hullámain
ringatódzva
nyugtalan kóbor
lelkem
nyugalmát
örökre megtalálja

Kreischer nelly

Styx – a nemlét határán

A Styx széles folyó lét-nemlét határán,
vagy csak pengeélnyi pillanat csupán?
Hányódunk benne túlpártot kerülve,
vagy egy sóhajtással átjutunk simán?

Test-batyunkat hagyva, Kharón csónakján
átringatózik lelkünk új dimenzióba,
vagy vonszolt keresztünket kell pallónak tenni,
hogy juthassunk majd a túlsó partra?

Hipotézisek, kérdések, talányok,
hitek, elképzélések. Borzongatnak!
Vissza nem jelzett még senki sem onnan,
hová megtérünk, ahol az ősök vannak.

Fazekas Major Gizella

Téli erdő

Uram! Te a természetet is érleled,
nemcsak az embert.
Erdőt látok, benne fiatal fákat,
csak itt-ott egy érett fát.
Némelyeket megérleled,
másokat derékba töröd.
Úgy az embert, mint a fát.
Az erdő is szenvedésre van ítélve,
akár az ember,
hogy felérjen hozzád a könyörgésre,
és veled a szeretetet, jót osztogassa,
hisz te vagy a Szeretet, a Mennyei Atya,
a téli erdő oltalmazója,
az emberek megtartója.

Habos László

Téli erdő

ma fehér köpenybe
bújtak az erdei fák
s földig érő dérszakállú
aggastyánként figyelnek reám
ropog a hó
nehéz léptem alatt
s bűnbánó szívem
dobban oly hevesen
átizzadt ingem alatt
hallgatom a csendet
s csodálom a rendet
melyet az Ég rakott
körülottem észrevétlen
s behunyt szemmel vakon
utamat keresve
lépkedek a téli csendbe
szendergő erdei úton
hol fehér köpenybe
bújtak az erdei fák
s földig érő dérszakállú
aggastyánként figyelnek reám

Kovács F. István

December

(A Téli erdő c. festményhez)

Magamban ülök az erdei házban,
Kályhámban pattogó tűz muzsikál,
Vén falióra kíséri halkán,
Az ablakon túl szűzi hóban a táj.

Félhomály lepi a szunnyadó erdőt,
Mely életre hívja a képzeletet,
Lelkem egéről elúzi a felhőt,
És visszaidézi az emlékeket.

Siklott a szán, zenéltek a csengők!
Arcunkat pirosra csípte a szél,
Szitált a hó, pedig nem voltak felhők,
Napfényben fürdött a szikrázó tél!

Bal kézzel fogtam a gyepelőt keményen!
Jobbommal magamhoz öleltelek.
„Lassabban, kedves”, kéreltél szelíden,
De mosoly ragyogta be kék szemedet.

Ünnep volt akkor is. Mennyei ünnep.
Az első közös karácsonyunk,
Áldott ajándék az Úrtól kettőnknek,
Hogy végre örökre együtt vagyunk.

Most is ünnep van. És most is karácsony,
Ez is az első, mint valaha rég.
Első, mit nélküled hoz rám az alkony,
S a kis fenyőn egyetlen szál gyertya ég.

Kreischer Nelly

Téli erdő

A fák zúzmarásak,
és hóbundás a táj,
de a patakocska
csendben csordogál,
erdőmélyről a vad
még inni oda jár.

Egy reggel hártya-jég
borítja a vizet.
Fehér pamacsok tarkítják
az egyre hízó jeget.
Róka, nyúl, őz nyoma
a hóban jelez.
A tél megérkezett.

Novákovicsné Tóth Ica

Téli erdő

Hócsipkés fák között
álmodik a csend,
a dermedt földön
hófehér paplan hever.

Béke ül a tájon,
alvó nyugalom,
bokrok ágai közt
most a szél dalol.

Csak a kispatak szalad,
bukdácsol hideg köveken,
s ahogy játszik vele a fagy,
lúdbőrös lesz a vize.

Kanyarogva fut, énekel,
de rá senki sem figyel,
téli álmat alszik az erdő,
s nincs más ébren,
csak a kis tekergő.

Temesi Éva

Téli erdő

Nézem, vacogok,
hideg és halott minden,
és olyan fagyott.

Vincze Jutka

Hazafelé,

Régi csokor,

Szárnyalj

c. festményeihez írt pályaművek közül
a festőművész

Tarnócziné Barabás Irén:

Hazafelé c. versét díjazta

Fazekas Major Gizella

Hazafelé

Egy kedves idős pár
ballag együtt őszi időben,
eső után hazafelé.
Ernyő, virág a kezükben,
csatangolnak,
együtt mennek csöndben.

Kéz a kézben, összeforrva,
meghajoltan, megéretten,
de békesség a lelkükben.
Bármily vizes is az utca,
kéz a kezét el nem hagyja.

Lelkük mélyén a szeretet,
mely vezeti haza őket.
Ha zord, rossz is az idő,
szeretetük mind egyre nő.
Mindörökké, amíg élnek,
kézen fogva, ők szeretnek.

Eljárt az idő felettek!
Mily szépen megöregedtek!
Összetartás a szívükben,
örök hűség a lelkükben.
Kéz a kezét el nem hagyja,
velük a Mennyei Atya.

Habos László

Hazafelé

már vénül a kezem
de még fogja erősen kezéd
már vénül a szemem
de még csodálja szépségedet
már több ami volt
de tán még lesz
bár egyre több a gond
de még nem mondom el
hogymennyire féltel
hogyte vagy mindenem
amiért még menni érdemes
hogya z Ég ily kegyes
és még foghatom erősen kezéd
hogya hatalmas Isten
együtt vár minket
hogya hazavár minket

Kreischer Nelly

Hazafelé

Kézen fogva, egymásra vigyázva,
esőtől ázott úton bandukolva,
tócsát kerülget két kis szürke öreg.
Sötétedik már, hazafelé mennek,
várja őket meghitt, szokott környezet.

Hosszú az este, nyomaszt a gondolat.
Mennének együtt még tovább, nem lehet.
Tudják, engedni kell a fogott kezet.
Földi útjuk nemsokára véget ér.
Melyik megy előbb, hagy el hűtlenül?
A kérdés fájó bánata lelkükön ül.

Novákovicsné Tóth Ica

Hazafelé

Csendes már az utca,
szunyókálnak az ablakszemek,
az utca kövén cipők sarka koppan,
ahogy lassan halad a két öreg.

Messzire, távolba néznek,
ballagnak némán, csendesen,
a szürkülő, alkonyi homályban
árnyékuk néha meg-megremeg.

Fogják egymás kezét,
mely szoros, erős kötelék,
mit nem választhatott szét
sem idő, sem tomboló vész.

Együtt róják útjukat,
mellettük sok év elszaladt,
mind vállukra tette terhét,
minden bánatát, minden örömét.

Gondolataikba mélyednek,
tudják, lassan hazaérnek,
hol senki nem vár rájuk,
csak csendes, öreg magányuk.

Tarnócziné Barabás Irén

Hazafelé

Árnyadó fák lombja felett
ránk borult az alkonyat,
felragyogó csillagfényben
megsimítom arcodat.

Kezed kezembe simul,
ajkad ívén lágymosoly.
Szemed tükrében én vagyok,
s leszek mindig fogoly.

Csak testünk lett öreg,
lelkünk már csodákkal tele,
sok-sok boldog érzés
kísér utunk vége fele.

Évek során mi várhat még,
nem tudom, és nem tudod,
maradjunk meg így egymásnak
egyszerűen – boldogok.

Habos László

Régi csokor

színes szirmok hulltak
elkoptatott asztalomra
az emlékeket rejtő
hervadó csokorból
melyek a gyorsan elmúlt
ifjúságomé voltak
az első elszáradt száron
piros virág pompázott
oly piros volt mint a vér
s a pír leányarcon
melyre az első csókot adtam
a második elszáradt szálon
sárga virág pompázott
oly sárga volt mint a Nap
s az emlékkönyv leánypárna alatt
melybe az első szerelmes versem írtam
a harmadik elszáradt szálon
kék virág pompázott
oly kék volt mint a tenger
s a szerelmetes leány szeme
melyről nem tudtam levenni tekintetem

a negyedik elszáradt szalon
fehér virág pompázott
oly fehér volt mint a hó
s angyszárny mit látni véltem
a legeslegszebb lányon
ki nekem adta féltve őrzött szerelmét
ó múltat rejtő régi csokor
az ifjúság mily rég volt
s mily szép volt

Kreischer Nelly

Régi csokor (tanka)

Száraz virágok,
zörgő mákgubók... Mi lett
mezei pipacs
s búzavirág csokrából?
Már csak emlék a nyarunk.

Fazekas Major Gizella:

Szárnyalj

Szárnyalj, turulmadár,
sas képében, messze,
távol testvérünkhöz!

Hullajts véres tollad
üzenetünk végett,
a leszakadt részre!

Sajog szívünk érte.
A fényből indulsz te
az azúrkék égre.

De körötte keserű,
fekete gyász minden.
Te csak szállj, vidd a hírt!

Hogy míg csak élünk,
örökké bízunk,
soha föl nem adjuk!

Istenben hiszünk,
remélünk, remélünk!
Ez az örökségünk.

Kreischer Nelly

Szárnyalj

Galambomat sasmadárnak képzelem!
Haló porából Főnixem éledez.
Szárnyaljatok, madaraim, fel, végtelenbe!
S versenyt száll veletek a képzelet.

Novákovicsné Tóth Ica

Szárnyalj

Testem sziklabörtönében
lelkem nem szállhat szabadon,
lábára béklyót kötött a bánat,
és hiába sír, hiába zokog.

Rabmadár szenved így,
ha a kalit ajtaja zárva,
s hiába hívja a messzeség,
s a kék ég hiába várja.

De tudom, hogy jön egy pillanat,
mikor a béklyó enged, elszakad,
a fájdalom helyét öröm tölti be,
s lelkem, mint fönixmadár, útra kel.

Szárnyát kitarja hirtelen,
a messzeség felé tör sebesen,
és szárnyal, mint a gondolat,
szabad madár kék ég alatt.

Szárnyalj, szárnyalj, lélekmadár,
vissza se nézz, és meg se állj,
felejts minden bút és bánatot,
s azt, hogy rab voltál valamikor.

Kovács István

A Sirályhoz

Repülj, szabad madár!
Szólít a messzeség,
Várnak a tengerek,
Tiéd a kéklő ég.

Repülj, szabad madár!
Vár rád a nagyvilág,
A fények útjain
Tán ott a boldogság.

Repülj, szabad madár!
Kövesd hű párodat,
Ki könnyű röptével
Kíséri utadat.

Repülj, szabad madár!
Csapongva könnyedén,
S legyen tiéd mindaz,
Mit nem adtam meg én.

Repülj, szabad madár!
Fogadd áldásomat,
Amely, ha megpihensz,
Mindig megsimogat.

Adorján László

Madárfogás avagy Mediátor

c. festményéhez írt pályaművek közül

Petrik István

verse részesült díjazásban

Habos László

Madárfogás...

Egykor pihekönnyű volt az ég.
Madarak szálltak ott magason,
s mint elszáradt színes levelek
a tisztességben őszült fákról,
lehullottak, mind a csúf vétkek.

Ma bűn súlyától nehéz az ég.
olvadnak távoli havasok,
s nem talált célt, aki keresett.
Elhagyott édenben tört ágról
vér folyik alá és rút szégyen.

Holnap ki kell állnod magadért.
Szárnyszegett sikolya elhaló,
de ő, a keresztre szegezett
megszabadíthat a haláltól,
ha saruja nyomában lépkedsz .

Kreischer Nelly

Madárfogás....

Nézem a képet...
fára mászó ember fává lényegülve?
Vagy egy ember élő keresztjébe nőve?
A hajlított törzs, mint kanyargós élet útja.
Kapaszkodás, mászás, visszacsúszás újra.

Nézem az aláírást, sehogy sem értem.
A „madárfogás”-t vajon hogyan is értsem?
Fészkéből szedi ki a kismadarakat,
vagy egy kapaszkodás-forma e gondolat?

Olvasom tovább: „ avagy Mediátor”.
E szakma távol áll a kép-látványtól.
Mit csinál? Egyeztető, középen álló,
közvetítő, békéltető, közbenjáró?.....

Nézem a képet. Tetszik, de nem értem.
Magyarázd meg nekem, kérlek szépen!

Novákovicsné Tóth Ica

Madárfogás...

Én,
a gyenge madárka,
a gyámoltalan és riadt,
félve lesem a madarászt,
ki kalitba zár, lépre csalt.
Ijedten vergődöm kezében,
menekülni akarok,
és mégis, hiába minden,
pár nap múlva
néki dalolok.

Dr. Seléndy Balázs

Madárfogás...

Lehet, hogy
szebb a páva, mint a pulyka,
de azért
a pulyka se rút,
ha az ember a
pulykatyúk szemével nézi
a büszkélkedő
kakast.

Petrik István

Madárfogás avagy Mediátor

Görcsökké torzít a múlt.
Besző a félelem.
Ágak harcolnak velem.
Szövevény-törzsét
körém fonja.
Kalitka-lomb.
Most ez a dolga.
Szabadság.
Talán még létezik.
Rabságom
rám keseredik.
Markába szorít
a fájdalom.
Szörnyű égbolt
a hátamon.
Csak nézek körém.
Elgondolkodok.
Fészkembe
tollakat hozok.
Kibélelem
én, a lomblakó.
Erdőcsöndet
és szelet hallgató....

Tiszaörsi Nagy Zoltán:

Madárfogás avagy Mediátor

Vén a göcsörtös fának a törzse,
ámde a nagy, dús lombkoronája
érdekes körben képzi fejét rá.
Titkokat sejtve gondolok rája.

Képzeletemmel közbe is járok,
hogy a madárkát lépre csalhassam,
ám a titkos lény úgy beletársult,
hogy a fogását mégse akarjam.

Hóvári Zoltán

Nyári zápor

c. festményéhez írt pályaművek közül

Petrik István

verse részesült díjazásban

Habos László

Nyári zápor

Esőfüggöny takarja
a szent hegyet ma hajnalban.
Ajkam nyílik őszinte imára,
s mennynek vize mossza tisztára
bűnbánó könnyeim,
így merem keresztem fölvenni.
Nehéz a felegyenesedés,
titkos keresztelés.
A nyári zápor csendesedik,
lassan lépkedek, de lelkem igyekszik
a Golgotára,
az esőfüggöny mögötti odaátra.

Kreischer Nelly

Nyári zápor

Nyári zápor koppan, pattog ernyőnkön,
flaszteren.
Futni kéne, de mi csak ballagunk önfeledten.
Összebújva öleljük egymást, utunk végtelen.
Hirtelen múlt a zápor, és elengedted kezem.

Kósa Márta

Nyári zápor

Nyári zápor már elmosta léptedet
elmosta léptemet
kipergett gyöngyszemek a könnyek
magadhoz ölelted vállamat
karodba bújtam
hatalmas cseppjei elől
nem védett ernyő

lombtakarónk
egy
mohó barna faóriás
ott
arcunkat összemosta fél évszázad
s
egy
vallomás

hulló áldás

minden megváltozott
megállt

a
lét
ringató karod szívpecsétje
még
sajog
nyári zápor illatát hordozó fuvallat
bőrömhöz ér

könnyedén felkap a szél
kifordult ernyővel
keringet
hozzád sodor
s
könnyes
esős
szívremegős
csókokkal
velem együtt újra áldozol.

Novákoviczné Tóth Ica

Nyári zápor

Nyári zápor.
Alkonyi homály.
Zokogva sír az ég,
mennydörög, villám cikáz.
A felhők kövér könnye,
mint ostor, csattogva lecsap,
tócsákba gyűl,
vagy mint riadt ló,
megbokrosodva rohan.
Az üres, kihalt utcán
fiatal pár siet,
ernyő alatt összebújnak,
mint ázott verebek.
Ölelő, védelmező karjuk,
mint hatalmas madárszárny,
hátukon szétterül,
így vigyázzák egymást.
Nem keresnek menedéket,
dacolnak a zuhogó esővel,
és bár lábuk vízben tocsog,
ruhájuk nedvesen tapad,
ők mégsem borzonganak:
ifjonti láz hevíti vérüket,
és szívükben a szerelem
gyújtogat meleg tüzeket.

Nyárády Károly

Még nyár van

Kéz a kézben, nyári éjben,
Dörgős, zuhogó esőben
Veled vagyok kint az úton,
Néznek fentről: Né, két bolond!
Fél kézzel pezsgőt emelek,
Kínálom nekik, erre nevetnek.

Langy esőben kóborolva
Ázottan, majd összebújva
Mezítláb a langy aszfalton
Derekadat átkarolom.
Hajadon a lámpák fénye,
Szikrázik feketén nedve.

Vizes ruhád tapad nagyon,
Izmos tested izgat, s padon
akarlak most, vadul vakon.
Szeress forrón, szeress jobban!
Szeress nagyon, forró nyár van!

Csókod éget az éjszakában,
tapadó testtel, feltolt ruhában,
vonaglunk esőben, öntudatlan.
Önfeledten, vad mámorban
húzom hajad, egyre jobban
ívbe görbült eksztázisban.
Pezsgőt öntök az arcodra,
Lecsókolom a habot róla.

Elállt eső, hajnalodik,
Rigó füttyent, ébredszik,
Bámul nagyot elámultan,
Két csavargó elázottan
Ül egy padon mosolyogva,
Hajnal gyúlt az arcaikra.

Forró napfényt lehel újra az ég,
ködöt kerget már a nyár-vég,
De bennünk most örök nyár ég!
Kicsit nyár van! Forró nyár még.

Petrik István

Nyári zápor

Esik megint.
Ha kell, ha nem.
Összeolvadunk
ideleenn.
Akvarell-ölelés.
Eső és türelem.
Esernyők alatt
a szerelem.
Átkarollak.
Eggyé olvadunk.
Ázottak
és boldogok vagyunk.
Léptünk nyomát
elmosó eső.....
Közöttünk
delejes erő.
Mégfürdet a nyár.
Tiszta lelkemet
szárítgatja
a szeretet.

Dr. Seléndy Balázs:

Nyári zápor

Kicsi az esernyő,
abban
reménykedünk,
hogy a
szerelem
gyorsan
megszárít
bennünket,
mert
találkán
náthát
kapni
szégyen
és
igazság-
talanság.

Szabó Aida (Jampa drolma):

Nyári zápor

Lüktető lázat kerget
a szél,
oly balzsamos
a lég,
szárnyat bont
az érzélem,
kezem kezedben.
Csepp-csepp,
csepereg,
levél zizeg,
nap nem süt,
nehéz mindenütt,
esőillat pereg.
Ez már nem csepeg,
sűrű cseppek,
porzik az utca,
zuhog, zuhog.
De ezt „nem tudom”!
Zuhog, zuhog,
mégis szívünk telis-
teli,
csordul,
lábunk fordul,
és mi szteppelünk,
repülünk, énekelünk.

Lelkünk harsog,
repes, repdes,
táncolunk, lángolunk,
énekelünk.
Suhanó képek,
szemedben fények,
gondtalan élet.
Észre sem vesszük,
tócsában forgunk,
topogunk, tocsogunk...
Ernyőm pörgetem,
szárnyal érzélem,
karom kitárom,
ölel világom.
Eresz vize
fejünkre csurog,
zuhog, zuhog,
tudom, tudom.
Szívünk telis-
teli,
csordul,
lábunk fordul...
szivárvány bennünk,
Észre sem vesszük:
zuhog, zuhog,
röpke nyári zápor
zuhog,
gyöngyszürke cseppek
trilliói. –

Csepp-csepp,
csepereg,
csicsergők milliói,
levegőkirályok,
bókoló virágok...
esőillat pereg,
levél remeg.
Lüktető lázat kerget
a szél,
oly balzsamos
a lég,
fű, fa fecseg,
szín, illat lebeg.
Szemedben fények,
elsuhant képek...

Tiszaörsi Nagy Zoltán

Nyári zápor

Nyári a zápor, mely a felhőből
öntözi őket őszi lepelként.
Vézna legényke fogja ölelve,
fázva is óvja, őrzi szerelmét.

Vízi homályban fénytelen függöny
szinte takarja, rejti a párost.
Képzelet szárnyán sejlik a háttér,
és belelátja, festi a várost.

Nagyszalóki András

Érdi sétány almafája

c. festményéhez írt pályaművek közül

Novákovicsné Tóth Ica

verse részesült díjazásban

Habos László

Almafa

Almafa árnyán megpihenni,
s tévedéseimnek terhét,
mely elfáradt lelkeket nyomja,
egyszer végre
letenni volna jó.

Almafa gyümölcsét levenni,
s harapni behunytt szemmel
az érett sárgába és a zamatos pirosba,
egyszer végre
büntetlenül volna jó.

Kreischer Nelly

Érdi sétány almafája

Érdi sétány almafája
s terméstől roskadó ága,
piros, sárga, zöld almával
alig csak egy karnyújtásra.

Ahogy hosszan nézegetem,
mintha kacsintana egy szem.
„Nyúlj utánam, szakíts engem”!
Nem tudom, mit kéne tennem.

Továbbmegyek. Szinte hallom:
„ne hagyj itt, kicsi galambom”!
szól utánam. Jaj, de szépen!...
Fordulok, nyúlok, s letépem.

Kósa Márta

Almák

Mind szétgurultak

édesek
sárgák
pirosak
fényesek
kötényem
zsákom
elszakadt
nem találom a foltokat
mind elgurult hát
szerteszt

nyelvemen érzem
bő levét
mellemre csordul
megtapad
kezemhez
mézesen
ragad
arcomon ott maradt a csepp
kézfejjel törölheted
együtt jártunk
múlt
kerteket
szakítva titkos perceket
élet
vagy
álom
egyre megy

almába haraptam
veled
megkóstoltuk az életet.

Dr. Seléndy Balázs
Érdi sétány almafája

Almák

a többi csak ígéret,
kelletik magukat,
csinosak, szépek, de
ízük fanyar,
ki tudja, ősszel
lesz-e belőlük valami,
hanem
azt az egyetlen, máris
pirosat,
leszakítom,
én láttam meg
először:
enyém!

Tiszaörsi Nagy Zoltán:

Érdi sétány almafája

Szép mosolygósan néznek a fáról
víg piros színek és aranysárgák.

Álomcsettellel rakva a képre
zöld levelek közt almafa ágán.

Éled a lelkem, rezdül az elmém,
hogya a képet nézem a fényben.

Halk örömöda surran a fáról,
és a szivárványt vélem az égen.

Wischin Tibor Rudolf

Pipacsok

c. festményéhez írt pályaművek közül

Kósa Márta

verse részesült díjazásban

Habos László

Pipacsvirágnak...

Járatlan utakon járva
megpihentem.
Vérszín tenger ölen
elmerengtem:

fényes napnak
fenségén,
pipacsvirágnak
szépségén,
lágyszellőnek
bársonyán,
megrekedt életem
zátonyán.

Járatlan úton megláttam
porszem lételemnek értelmét –
mert hogy volt ostoba indulás,
kell, hogy legyen bűnbánó érkezés
egyszer, az útnak végén, új haza,
hol elbódíthat pipacsvirágnak illata.

Kreischer Nelly

Pipacsok

Sárga búzamezőben pirosuló foltok.
Lenge ruhájú pipacsok tánca szélben.
Vidéki ifjúságomra emlékeztet
e lélekemelő szépség képe éppen.

Léteznek-e még pipacsos szántóföldek,
rónaság, mezők és vadvirágos tájak?
Vagy kiűzték már mind a honos helyekről
vegyszerek, mérgek. Pipacsot hol láthatsz?

Nézem a festett képet, s eszembe villan
tavalynyári emlékem, mit láttam Budán.
A pipacsvirágok városba költöztek,
mint faluról a szegénylányok hajdanán.

Aranyló búzamezőn gyökereztek az ősök.
Most a Vérmezőnél kockakőrepedésben,
száraz fűcsomók közt, satnya bokrok tövében
hajlongnak, villantva bájaikat merészen.

Csillogó város fénye világítja őket.
Suhanó autó-szél lebbent tört szirmokat.
Portól szürkült, lenge, piros ruhájuk tépett.
Száradó szárukon még szakadtan megtapad.

Városi szmogtól kókad a fejletlen bimbó.
Magot, utódot már nem tud nevelni egy sem.
Haldokolva álmodnak az ősi rögről,
kipufogógáz benzingőzétől részegen.

Álmukban sárgult kalászkok ölelik körül.
Köztük fészkelő pacsirta zengi énekét.
Hűsítő szellő táncrea kéri fel őket,
felettük végtelen ég, kéklő messzeség.

Tűnik a május, tűnnek a színek, az élet.
Járdaszegélyből vegyszerrel irtják a gyomot.
Fűnyíró, gyomirtó öl virágot, a szépet.
Nem kímélik az odatévedt pipacsot.

Ki végtelen mezőről városba tévedt,
semmisíti mocsok, tűnik mocsarába.
Szemétdomb lesz itt névtelen sírhelye.
Rögét elhagyva nem talál új hazára.

Kósa Márta

Pipacs

Pipacs
buggyant a szó számon
szédült tavaszunk
összekuszált léptei
pipacs
akác
orgona
illat
tobzódás
orgia
métely

szívemben éket verő örület
térdet koccantó
tűnni látszó
vágylángos
tűztánc
révület
pipacs
kehely
lengé légben felcsapó mámor
ölem éled

s
Te
bódultan
meghatódva
szívszavakkal játszol
szirmok
selyme megszakad
míg
eltakarom
éhségtől vonagló
parázsos arcomat.

Petrik István

Pipacsok

Zöld tengerébe
természet vére csöppen.
Kék gyolcs az égbolt.

Novákoviczné Tóth Ica

Pipacsok

Nézem az aranyló mezőt,
érezem, körülölel a csend,
hallom a szellő susogását,
ahogy átleng a táj felett.

Ring és hullámszik a mező,
lengeti érett fejét a kalász,
s olyan a sík, mint a tenger,
de csöndbe vész a morajlás.

S a sárgálló tenger habjain
jelzőtüzek, máglyák lobognak,
piros szoknyás pipacsok,
mint lányok, hajladoznak.

Tündéri táncot járnak,
ringnak, mint bárkák a vízen,
vörös vitorláik úgy dagadnak,
ahogy a szellő játszik vele.
S az életet érlelő, dús mezőn,
mint szív, lüktet a sok pipacs,
s mint a vér, pirosan, éltetőn
a fényben izzanak.

Dr. Seléndy Balázs

Pipacsok

Az óriási mákvirág kísértő álmokat adó szirén
satnya rokona, üres ígéret,
hajladozik kacéran
a nehéz és maggal
terhes ringó
búzakalászkok
között,

vagy
átfestve
forró,
piros
vággyal,

a vágány
mellől
bámulja

az óriási
dübörgő
gépet,

amint az
eltűnik
a szemhatár
alatt.

Szabó Aida (Jampa drolma)

Égő pipacsrét (haikuk)

Szélben táncot lejt
leheletfinom szirma –
égő pipacsrét.

Szélben lobogó
négy piros éterszirom –
pipacsvirágok.

Pipacsok szirmát
szél szaggatva röpíti –
suhanó árnyék.

Tiszaörsi Nagy Zoltán:

Pipacsok

Nagy pipacstábla nyúlik a réten,
víg-piros színnel libben a szélben,
túlmegy az erdőn, éri a felhőt,
engem is így vonz, visz fel az égbe.

Távoli tájban gondtalan futva,
mintha a létben csak maga élne,
borzasan ringva, néha lihegve,
mintha megállna vagy hazaérne.

A képzőművészek alkotásai

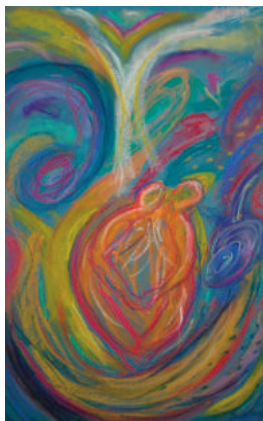
Bálint Imre

Istent dicsérni

Szívem fohásza

Találkozás

Ilka Gábor

A bátrak

A hetedik

Égi tánc

Kaposi Eszter

Alas Poor Nupraptor

Azimuth

Infected

Ács József Ferenc

A Parlament előtt –
1956. okt.

Téli táj –
Kanada

Kopjafák –
Szatmárcseke

Tarnócziné Barabás Irén

A fény születése

Styx –
a nemlét határán

Téli erdő

Vincze Jutka

Hazafelé

Régi csokor

Szárnyalás

Adorján László: Madárfogás avagy Mediátor

Hóvári Zoltán: Nyári zápor

Nagyszalóki András: Érdi sétány almafája

Wischin Tibor Rudolf: Pipacsok